

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

”Palaa minun luokseni – –, jotta minä voin parantaa [sinut]”

Vanhin S. Mark Palmer
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vibrant like the willow. Then, for uniquely personal

Taivaassa riemuitaan niistä, jotka palaavat. Teidän ei ole liian myöhäistä tulla takaisin.

Asuimme kerran talossa, jonka ympärillä kasvoi majesteettisia puita. Sisäänkäynnin vieressä kasvoi kaunis raita. Eräänä murheellisena yönä nousi valtava myrsky, ja raita kaatui rysähtäen maahan. Oli surullinen näky, kun se makasi maassa juuret maasta revittyinä.

Olin valmis käynnistämään moottorisahan ja sahaamaan puun polttopuiksi, kun naapurimme juoksi ulos pysäyttämään minut. Hän nuhteli minua siitä, että olin antanut periksi puun suhteen, ja hän kehotti meitä painokkaasti olemaan hankkiutumatta puusta eroon. Sitten hän osoitti yhtä juurta, joka oli yhä maassa, ja sanoi, että jos tukisimme puun runkoa, katkaisisimme siitä oksat ja lannoittaisimme sitä, juuret juurtuisivat jälleen maaperään.

Olin epäileväinen enkä uskonut, kuinka puu, joka oli niin selvästi kaatunut ja vaikeuksissa, voisi mitenkään selviytyä ja elpyä kasvuun. Järkeilin, että vaikka se alkaisikin taas kasvaa, se ei varmastikaan selviäisi seuraavasta myrskystä. Mutta koska tiesimme, että naapurimme uskoi puun tulevaisuuteen, suostuimme suunnittelemaan.

Entä lopputulos? Jonkin ajan kuluttua näimme elonmerkkejä, kun puu alkoi juurtua. Nyt, 12 vuotta myöhemmin, puu on voimissaan ja täynnä elämää, sillä on vahvat juuret ja se kaunistaa jälleen maisemaa.

Kun olen tavannut pyhiä eri puolilla maailmaa, mieleeni muistuu tämä raita ja se, kuinka toivoa on silloinkin, kun kaikki tuntuu olevan menetetty. Joillakuilla on kerran ollut todistus evankeliumista – vahva ja elinvoimainen kuin

reasons, those testimonies became weakened, leading to a loss of faith. Others hang on with the slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don’t matter. I didn’t make one big decision to leave the

raitaa. Sitten ainutlaatuisista, henkilökohtaisista syistä tuo todistus on heikentynyt, mikä on johtanut uskon menettämiseen. Toiset pitävät kiinni ohuimmistakin juurista, jotka ovat kiinni evankeliumin maaperässä.

Yhä uudelleen minua innoittavat niiden hyvin monien kertomukset, jotka ovat päättäneet uudistaa opetuslapseutensa ja palata kotiinsa kirkossa. He eivät ole hylänneet uskoa ja vakuumustaan kuin arvottomia polttopuita, vaan sen sijaan he ovat vastanneet hengellisiin kehotuksiin ja rakastaviin kutsuihin palata.

Osallistuin vaarnakonferenssiin Koreassa, missä eräs palaava jäsen kertoi: ”Kiitän veljiä siitä, että he ovat halunneet hyväksyä uskon puutteeni ja heikkouteni, että he ovat auttaneet minua, sekä jäsenistä, jotka ovat aina hyvin ystävällisiä minulle. Minulla on yhä ympärilläni paljon ystäviä, jotka ovat vähemmän aktiivisia. Hassua, mutta he käskivät toisiaan palaamaan kirkkoon ja saamaan uskonsa takaisin. Luulen, että ehkä he kaikkikaipaavat uskoa.”

Kutsumme kaikkia niitä, jotka kaipaavat uskoa, tulemaan takaisin. Lupaan, että uskonne voi vahvistua, kun jälleen kerran palvelette Jumalaa pyhien kanssa.

Eräs entinen lähetyssaarnaaja Afrikasta kirjoitti eräälle kirkon ylemmälle johtohenkilölle pyytäen anteeksi sitä, että oli loukkaantunut tämän erästä kulttuuriperinnettä koskevasta opetuksesta, mikä oli saanut hänet jättämään kirkon. Hän ilmaisi nöyrästi: ”Valitettavasti se, että loukkaannuin 15 vuotta sitten, on pannut minut maksamaan erittäin kovan hinnan. Menetin niin paljon— paljon enemmän kuin olin koskaan kuvitellut. Olen syvästi häpeissäni vahingosta, jota olen saattanut aiheuttaa matkan varrella, mutta ennen kaikkea olen iloinen siitä, että olen löytänyt tieni takaisin.”

Kaikkia niitä, jotka ymmärtävät, mitä ovat menettäneet, kutsumme tulemaan takaisin, jotta voitte jälleen kerran maistaa evankeliumin riemullista hedelmää.

Eräs sisar Yhdysvalloissa oli poissa kirkosta monta vuotta. Hänen paluukertomuksensa sisältää voimallisia opetuksia vanhemmille ja perheenjäsenille, jotka tuntevat ahdistusta pois jääneiden rakkaiden vuoksi. Tämä sisar kirjoitti:

”Voisin luetella lukemattomia syitä siihen, miksi käännyin pois kirkosta, evankeliumista ja tavallaan perheestäni. Mutta niillä ei todellakaan ole väliä. En tehnyt yhtä isoa päätöstä jättää kirk-

Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

“I couldn’t possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn’t call me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn’t make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

“Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong.”

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

“Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?”

Every week many are responding to the Saviour’s invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus’s followers in Capernaum found His teachings hard and chose to leave, He turned to His Apostles and asked, “Will ye also go away?”

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter’s response to Jesus is timeless and resounding: “To

koa – tein luultavasti tuhat valintaa. Mutta yksi asia, jonka olen aina tiennyt, on se, että vanhempani tekivät yhden suuren päätöksen, ja he pitivät siitä kiinni. He päättivät rakastaa minua.

En voi mitenkään tietää, kuinka monia kyyneliä on vuodatettu, kuinka monia unettomia öitä on vietetty tai kuinka monia hartaita rukouksen sanoja on lausuttu puolestani. He eivät syytelleet minua synneistäni. Sen sijaan he kutsuivat minua synneistäni huolimatta. He eivät saaneet minua tuntemaan itseäni ei-toivotuksi kotonaan ja sukutapaamisissa. Kaikki ne tunteet olivat omaa syytäni. Sen sijaan he toivottivat minut edelleen tervetulleeksi. He ovat varmasti nähneet valoni himmenevän ajan kuluessa. Mutta he tiesivät, että se henkilö, joka olin silloin, oli vain varjo siitä, millainen minusta oli vielä tulossa.

Aivan kuten tieni pois kirkosta oli monimutkainen, niin oli myös tieni takaisin. Mutta yksi asia, joka paluussa ei ollut vaikeaa, oli tunne siitä, että olen jälleen kotona, jonne kuulun.”

Sanomani tänään on varsinkin kaikille niille, jotka ovat kerran tunteneet Hengen, mutta kysyvät, onko teille tietä takaisin tai paikkaa Jeesuksen Kristuksen palautetussa kirkossa. Se on myös kaikille, jotka hädin tuskin sinnittelevät tai jotka tuntevat houkutusta astua pois.

Tämä sanoma ei ole haaste, eikä se ole tuomitsemista. Se on kutsu, joka esitetään rakkaudella ja vilpittömällä halulla toivottaa teidät tervetulleiksi takaisin hengelliseen kotiin.

Olen rukoillut, että tuntisitte Pyhän Hengen todistuksen, kun nyt kuulette tämän rakastavan kutsun ja suurenmoisen lupauksen Vapahtajaltamme Jeesukselta Kristukselta:

”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja käännä, jotta minä voin parantaa teidät?”

Joka viikko monet vastaavat Vapahtajan kutsuun palaamalla opetuslapseuteen ja aktiivisuuteen kirkossa etsien hiljaa ja nöyrästi parantumista, jonka Jeesus lupaa. Ja vastoin niitä kertomuksia, joita toisinaan liikkuu, ennätysmäärä nuoristamme päättää pysyä vahvana ja kasvattaa uskoaan Jeesukseen Kristukseen.

Kun jotkut Jeesuksen seuraajat Kapernaumissa pitivät Hänen opetuksiaan kovina ja päättivät lähteä, Hän kääntyi apostoliensa puoleen ja kysyi: ”Aiotteko tekin lähteä?”

Tämä on kysymys, johon meidän jokaisen on vastattava, kun kohtaamme yksilöllisiä koetuksen hetkiämme. Pietarin vastaus Jeesukselle on ajaton

whom shall we go? thou hast the words of eternal life.”

So as you consider the Saviour’s invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was stood back up, all its branches were cut away. It was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like “Where have you been all these years?”

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, “I was called many times and I would not hear.”

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

ja selkeä: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.”

Kun siis mietitte Vapahtajan kutsua palata Hänen luokseen, mitä voisitte oppia raidasta kertovasta kertomuksesta?

Matka takaisin ei useinkaan ole helppo tai mukava, mutta se on vaivan arvoinen. Kun raitamme nostettiin pystyyn, kaikki sen oksat leikattiin pois. Se ei ollut kaunis. Mekin saatamme tuntea olevamme haavoittuvia, kun hylkäämme vanhat tottumukset ja riisumme ylpeyden päältä. Kun keskitätte uskonne Jeesukseen Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa – runkoon ja juuriin – te saatte toivoa ja rohkeutta ottaa tuon ensimmäisen askeleen takaisin.

Kesti monta vuotta, ennen kuin raitamme saavutti jälleen entisen vahvuutensa ja kauneutensa. Nyt se on vielä vahvempi ja kauniimpi kuin ennen. Olkaa kärsivällisiä, kun myös uskonne ja todistuksenne kasvavat. Tähän sisältyy se, ettette loukkaannu ajattelemattomista kommenteista kuten ”Missä olet ollut kaikki nämä vuodet?”

Raita ei olisi koskaan säilynyt hengissä ilman jatkuvaa huolenpitoa ja ravintoa. Te ravitsette uskoanne ja todistustanne, kun kestitsette itseänne sakramenttipöydän ääressä joka viikko ja kun palvelette Herran huoneessa.

Aivan kuten raita tarvitsi auringonpaistetta, jotta sen oksat ja lehdet kasvaisivat uudelleen, samoin todistuksenne kasvaa, kun pysytte herkkinä Hengen tunteille ja todistukselle. Ottakaa oppia Amulekilta, joka kuvaili aikaansa vähemmän aktiivisena jäsenenä sanomalla: ”Minua kutsuttiin monta kertaa, enkä tahtonut kuulla.”

Naapurini tiesi, mitä raidasta voisi jälleen tulla. Samoin Herra tuntee jumalalliset mahdollisuutenne ja sen, millaiseksi uskonne ja todistuksenne voi kasvaa. Hän ei koskaan luovu toivosta teidän suhteenne. Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta kaikki, mikä on särkynyt, voidaan parantaa.

Todistan, että taivaassa riemuitaan niistä, jotka palaavat. Teitä rakastetaan ja teitä tarvitaan! Todistan, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja että Hän siunaa suuremmalla rauhalla ja suurella ilolla kaikkia, jotka palaavat Hänen luokseen. Hänen armon käsivartensa eivät ole puuskassa vaan avoinna ja ojennettuina teitä kohti. Teidän ei ole liian myöhäistä tulla takaisin. Kaikella sydämemme rakkaudella toivotamme teidät tervetulleiksi kotiin. Jeesuksen Kristuksen

nimessä. Aamen.